

Hallgatóg üzenet egy távoli költőtárustól

Fehér Ferenc

Hallgatók fáradottak esti tűnődésével, akik egyre óvatosabban mondják ki: kenyér, só, szerelem, élet;
hallgatók kaszárnyaudvarok szomszédtisztelő szögesdrótjaival, fegyelmezetten;
hallgatók éjjeli órák ürbe fülelő rejtjeleivel morzézó szívebben;
hallgatók négy folyó visszanéző tekintetével szememben;
hallgatók a vallató mindennapok ítélőszéke előtt is, következetesen;
hallgatók ibolyát virágzó szirénák némaságával, berekedten;
hallgatók hivatalnokok percmutatót leső feszülésével, egyre szemtelenebben;
hallgatók, mert megszoktam, hogy mások beszélnek helyettem;
hallgatók, mint hűlt szobák falán kép a keretben;
hallgatók, mert a toll kenyérkereső szerszám a kezemben;
hallgatók, mert a szótlán szerelem asszonyát mindmáig kerestem;
hallgatók, mert a hallgatásra rettentő jogot szereztem;
hallgatók, mert kit sem érdekel: hogy érzem magam e szerepben;
hallgatók, mint örök várakozóak hallgatnak, egymásra meredten;
hallgatók, mert a hallgatásom is beszél helyettem;
hallgatók, mert tudom, hogy egyszer nekem kell felelnem;
hallgatók, mert a kép is beszél a keretben;
hallgatók, hogy a szavak érvényét visszaszerezsem;
hallgatók konokul, egyre beszédesebben!

Néma utazás

Fehér Ferenc

*A hallgatás halálos indája jön be,
nézem narancsfák közt a szállingó havat.
Ha volt kezdet, előbb a magányom volt-e,
vagy itt e daltalan olasz tavak?*

*Kiránduló vagyok csak itt is. Hazátlan,
ablakon kihajló, szótlán átutazó.
Magam meg nem mutathatom dadogásban —
csak halott magzat, ha el nem árul a szó.*

*De valami a szónál is hatalmasabb:
a szó, amit hangosan szólni se szabad.
...Nézd, csákányosok! Mind föltekint. Velük*

*robban be a vad szél. Arcod könnyes maszat.
Nézed őket, mint — diákként — falud alatt,
s nincs szó, hogy szóraváltsad pengés tekintetük.*

Boszniai dopisznica

Fehér Ferenc

*Mentem dukátok csörgésével a fülemben,
mentem janicsárok lánccsörgése nyomán.
Hószin nyugalmú topolyfák alatt meneteltem,
végig a gyermekként jajduló Bosznián.*

*Hegyek hátán a bocskoros gond ballagott.
Szemében felhős-szakállú ószláv istenek.
Sziklához szegeztek dárdás illír bánatok,
s úgy tűnt, a források lávaként dörögnek.*

*Megállítottak fűkönnyű keleti neszek,
kőgombás temetőik, eszmélő vizek;
a csarsiják fölött ellengő fűszerizek,
és időt ringató vesszeikkel a fűzek.*

*Megállítottak szülői bús erekljét, —
kőlapot betűző, bámész kisdiákok...
Az érdes kőlapon ujjukat ők vezették —
a megfagyott igmáni partizánok.*